

[Duetoff]

kan vi måske så få noget mere fornøjeligt ud af i udvalget på et senere tidspunkt.

Når jeg før kunne love udenrigsministeren, at jeg alligevel ville være lidt kritisk, er det, fordi vi grundlæggende i udvalget stadig væk opfatter det som en ansvarsforflygtigelse fra de politiske beslutningstagere i Danmark ikke at lægge afgørelsen om landevalget i Udenrigsudvalget. Vi mener, at denne afgørelse om landevalget skulle ligge her og ikke skubbes over til nogle embedsmænd, som vi så bagefter kan skælde ud for, at de traf de forkerte beslutninger. Det havde været smukt og godt, om beslutningerne om landevalget var truffet af os, og det har været vores holdepunkt i hele sidste år, og det står vi stadig væk ved.

Så må jeg sige til udenrigsministeren, at med det oplæg, der er kommet i dag – jeg ved ikke, om det er usædvanligt for ministeren, men det skal jeg ikke tage stilling til – har ministeren i dag udvist en utrolig form for diplomati. Det var forbløffende, at ministeren totalt undgik at nævne bare nogle enkelte navne på lande. Når man eksempelvis taler om, at »visse« multilaterale organisationer ikke fungerer, hvorfor siger ministeren så ikke med rene ord, at det er FN? Hvorfor siger ministeren, at det er »visse«, for det kunne få nogen til at tro, at det var EF?

Efter vores opfattelse fungerer EF's bistandspolitik ganske udmærket og vil fungere endnu bedre, når vi får styrket Europa-Parlamentets udviklingsudvalg, så kontrollen med de midler bliver endnu stærkere, end den er i dag.

Jeg savnede faktisk det signal fra ministeren, at »visse« altså foregik i New York og andre steder i FN-systemet, at det var det, der var problemer med.

Jeg synes også, at ministeren godt kunne have forklaret, hvorfor man er så traditionel i landevalget, som man har været. Vores hovedindvending mod det, der er sket nu, er, at vi har lavet nogle nye kriterier. Vi byggede et stort, fint kriterieapparat op i forbindelse med beretningen sidste år, og så vælger man fra Danidas side de samme lande. Vi kan ikke helt forstå, at der ikke bare er nogle enkelte lande, der kunne komme ind i systemet som nye lande, når man nu lægger nye kriterier ind.

Hvis jeg skal være uvenlig over for Danida – det har jeg ingen grund til, men nu vil jeg så være det bare et øjeblik alligevel – synes jeg, at det

er aldeles for bekvemt. Jeg mener, at det landevalg i høj grad er styret af et bekvemmeligheds-synspunkt, for i de lande er vi i forvejen, og derfra har vi nogle erfaringer, og dér er det gået sådan, som det altid er gået. Så lad os gøre det! Jeg synes, at der ikke rigtig i det, der er kommet frem, har været en udfordring, og det kunne vi måske godt have ønsket.

Jeg vil godt give nogle eksempler. Man vil gerne hjælpe Bangladesh. Ja, der er altså en svær administration, der er hundrede bistandsorganisationer, der render rundt og laver arbejdet i forvejen, sådan at det af og til er vanskeligt at få pengene brugt. Der er kvindeundertrykkelse, og der er problemer med menneskerettighederne.

I Indien har vi korruption. Det giver selv en stor ulandsbistand. Der er meget stor forskel på rig og fattig. Det er ganske aggressivt over for nabolandene, og der er vel også nogle menneskerettighedsproblemer.

Kenya: Korruption, menneskerettighedsproblemer og en dårlig dansk erfaring med samarbejdet.

Tanzania: Der har ikke været stor effekt i den danske hjælp – og så siger jeg det vel pænt.

Mozambique er så elendigt, så det, vi snakker om i forbindelse med Mozambique, ikke er bistandshjælp og ulandshjælp, men nærmere katastrofehjælp.

I forbindelse med Zimbabwe vil jeg gerne rose og sige, at det er vel et af de lande, der faktisk er så godt, at der er en reel mulighed for, at dansk ulandshjælp kan få en ganske kraftig effekt.

Men igen har vi Bhutan, hvor der er for mange, der går rundt og laver det samme. Hvorfor satser vi så ikke i det tilfælde på et EF-samarbejde?

I Egypten og Thailand, skal jeg sige – i modsætning til det, som tidligere ordførere sagde – har vi sådan set ikke nogen problemer. Det har vi ikke, fordi vi synes, at der faktisk er ganske store grupper i de lande, der formodentlig kan komme ind under fattigdomsorienteringen. De lande har vist, at man faktisk har en samlet evne til at løfte de opgaver, vi taler om. Det skal vel også med, når man vurderer, om det skal være fattigdomsorienteret eller ej. Det er vel også et spørgsmål om, om man kan løfte.

Så er der selvfølgelig Uganda, som også får ganske megen hjælp udefra.